

Поновлений
випуск №6
(лип. серп. вер.)
7508 року
Дажбожого

Самобутня Україна Русь

*Наша душа, наша пісня,
Не вмире, не загине.
От де люди наша слава –
Слава України!*

Громада "Оріяна", Spring Glen, NY • P.O.Box 60, Gillette, NJ 07933, USA

Видання Об'єднання Синів і Дочок України (ОСІДУ) РУНВіри
"Ми – Внуки Дажбожі"

Взято з С.У. №94 (10974р.)

"Головний Стіл Об'єднання Синів і Дочок України Рідної Української Національної Віри повідомляє, що 28 вересня 10974 року Дажбожого Отримали Духовне Звання Проповідника-рунтата: Володар Гайдайчук (Канада), Мирослав Дворниченко-Ситник (Канада), Дон Зінченко (Австралія), Мирослав Лисенко (США), Мирослав Лозовий (США), Боголюб Свириденко (США), Богдан Тарасюк (США)"

літ відродження Рідної Української Національної Віри. 25-ліття висвячення перших Рунтат.

15 липня, цього року у Святині "Оріяна" (штат Нью-Йорк) відбулось врочище святкування 35-ої річниці відродження Рідної Національної віри України-Руси.

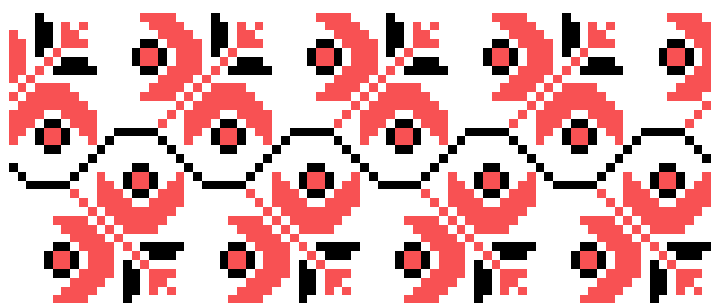
Віри, яка дана була нашим предкам від

Бога і переходила до нащадків від народження.

Віри, яку "вогнем і мечем" викорінювали з наших душ на протязі тисячоліття, але, яку так і не вдалось знищити до кінця. Вона

В цьому числі...

35 літ Відродження РУНВіри	1
Чому Загубились Ізраїльські "Овечки"	4
Не Відбирайте Наших Дітей, Благають...	5
Шарлотанка	6
Бабусина Політологія (вірш)	6
До Знаті України	6
Чому Перестало Існувати Українське...	9
Відвідини Василя Барки	11
Р-т Боголюба Свириденка Вітаємо...	12
Русифікація чи Москалізація ?	14
Москва і НАТО - Таємні Партнери	15
Пам'яті р-т Улицького	16
Листи до Братів Хліборобів	17
3 Минулого	19

(зліва на право) р-м Л.Драпіко, р-т Б.Свириденко, р-т С.Гуляк, побратим Б.Борис із Канади

прийшла до нас через віки лихоліть в наших традиціях, обрядах піснях і кобзарських думках. Віра народу незнищима, бо дана Богом від природи. Світові релігії не можуть прижитися в тому суспільстві де нема природної віри. Можливо тому сьогодні на Україну кинулись світові релігійні сектанти в гонитві за людськими душами. Самі вони вже давно втратили зв'язок з Богом і природою, марно чекати від них якоїсь допомоги українцям. Для них це добрий бізнес. Бізнес, тобто посередництво, дає доходи не тільки в торгівлі речами, але й Богом. Легко дурити народ, який не має історичної пам'яті.

Ми, сповідники РУНВіри, хочемо відродити цю пам'ять. Відродити славу і велич нашого народу. Ми свідомі того, що Бог покликав нас на цей чин.

На врочисту священну годину, що відбулась у Святині "Оріяна" приїхали сповідники і гості з різних штатів Америки і Канади.

З Канади від громади імені Лесі Українки, вітання прислав Духовник Володар Гайдайчук. Він пише:

"Вітаємо Вас всіх присутніх з 35-ти літнім ювілеєм відродження на американському континенті Української Рідної Віри і 25-ти літтям духовного сану висвячення перших Рунтат.

Нехай Всевишній Дажбог благословить і дасть всім нам кріпкого здоров'я і успіху в поширенні Української Рідної Віри. Духом ми є всі з вами.

Слава Україні - Слава Дажбогові!"

Від ОСІД РУНВіри, щов Києві, прислав вітання Голова Священної Ради, Рунтато Богдан Островський:

"Шановний Голова Священної Ради ОСІД РУНВіри при Святині Матері України "Оріяна" в Нью-Йорку, Рунтато Боголюб Свириденко, шановні Рунтати і Рунмами, дорогі побратими і посестри!

35 років постановня Рідної Віри, Вами започатковане, невпинно набирає сили на всій нашій Святій

Україні. Не так швидко, але так, як розмножується зерно в природі Дажбожій: Ви виростили першу міру зерна Рідної Віри. І ми ним щороку засіваємо ниву Святої Духовності Народу. І весь зібраний врожай зберігаємо на насіння. І сіємо знову. І так з року в рік. Прийде час і вистачить нам зерна засіяти все поле України Рідним Святим Духом. І радісно передбачаємо цей великий час.

Ми, Онуки Дажбожі в Україні, щиро вітаємо Вас, Онуків Дажбожих в Америці із 35-ю річницею постановля Рідної Віри! Доброго Вам здоров'я!

І нехай славиться величчю Дажбога вільна Україна!

Слава Дажбогу – Слава Україні!

Від славного міста Запоріжжя:

“Шановні побратими і посестри!

Громада “Оріяна” міста Запоріжжя щтросердечно вітає Вас з 35-ти літтям зі Дня створення ОСІДУ РУНВіри в Діаспорі. Ви, наші побратими і посестри, зберігали і продовжуєте зберігати на чужині священний вогник Українства і Української Духовности. Саме від Вас, з далекої чужини на Україну повернулася її Рідна Віра, воскресивши давню пам'ять про неї в народі нашому.

Ми висловлюємо Вам нашу щирю вдячність за духовну наснагу та постійну матеріальну підтримку, та опіку над нашим часописом “Світло Оріяни”, та громадами РУНВіри в Україні. Без Вашої допомоги замовк би єдиний голос Рідної Віри в нашій країні, тож ми сподіваємось на подальшу плідну співпрацю наших ОСІДів РУНВіри.

До нашого привітання приєднуються також усі громади Запорозького Краю. Ми всі бажаємо Вам міцного здоров'я та подальших успіхів у праці на щастя України!”

Вітання підписали:

Голова громади “Оріяна” Рунтато Святослав Щербина

Священик громади “Оріяна” Мирослав Зуенко

Священик громади “Оріяна” Мирослава Горностаєва

З далекої Австралії зателефонував Рунтато Тарас Осадчук і від громади сповідників РУНВіри “Київ” привітав нас всіх з черговим ювілеєм і побажав успіхів у нашій спільній праці на благо України.

Після кожної Священної Години відвідини Свяопри коло святині “Оріяна” стало традицією.

Пам'ять про наших побратимів і посестер, які присвятили себе відродженню української духовності, для нас священна.

Чому забули Ізраїльські "овечки" ?

Біблія, Посланіє Св. Павла до Римлян, гл. 2:

9. Горе і тіснота на всяку душу чоловіка, що робить лихе, Жидовина перше та й Грека;

10. Слава ж честь і впокій усякому, хто робить добре, Жидовині перше, та й Грекові.

11. Нема бо в Бога вважання на лиця.

12. Скільки бо без закону згрішило(стілки їх) без закону й погине; а скільки в законі згрішило, (стілки їх) законом суд прийме.

13. (Не слухателі бо закону праведні перед Богом, а чинителі закону оправдаються.

14. Коли бо погане (язичники), не маючи закону, по природі законне чинять, то вони закону не маючи, самі собі закон:

15. вони показують діло законне, написане в серцях їх, як свідкує совість їх, і між тим думки їх одна другу осуджують, або оправдовують.

Як бачимо з коротенького біблійного уривку, що "погане", тоб-то "нехристияни" не потребували біблійних законів для виправлення своєї поведінки. Закон був даний їм Богом у їх Серці. Язичникам не треба було нагадувати: "не убий, не украдь." – це вже було закодоване в них від народження.

Чи треба наказувати корові їж траву і не споживай м'яса? Вона по природі своїй їсть траву і наказу не потребує.

Чому ж для певної спільноти постала необхідність утвердження законів, які іншим людям дані були Богом?

Чому Ісус мусить заявляти, що "послано його тільки до **загублених** овечок Дому Ізраїлового"? І чому ж ці "овечки" забули?

Забули вони тому, що втратили генетичну пам'ять. Стратили поняття, хто вони і чіткі батьків діти. Почали вести тимчасовий спосіб життя, не будуючий а споживацький і руйнуючий. Мало дбаючи за прийдешні покоління, стративши совість. Втративши поняття добра і зла. Закони вічного життя стали для них незрозумілі, а турботи про тіло осліпили їх.

Сталось так, як сьогодні в Україні. Гальма совісти страчено і всі женуть прискорено у безладдя, байдужі до всього крім своїх тваринних потреб. Як малі діти, досвід своїх пращурів стративши, а свого не наживши. Мавпуючи з усіх націй світу, і не розуміючи, що нашими вчителями можуть бути тільки наші предки. Не може Овечка вчили Лева!

На Україні можна збудувати найсильнішу у світі державу, але жити добре в тій державі буде той хто її збудував.

Маємо приклад: є багатонаціональна держава Америка (імперія) виникла вона на землі американських індіан, але яку мають вони з того користь. Загублено мову, культуру, звичаї, рідну віру. Молодь стративши коріння попсувалась, вимішалась з чужинцями, ставши погноєм чужого

народу, можливо навіть ворожого, який знищив їх предків. З великого народу лишилась купка, яка відчайдушно намагається утримати рештки минулої культури.

Спробуйте спитати американця якої він нації? І почуєте, що він трохи ірландець, трохи німець, трохи китаєць і т.д., але зате пес у нього найчистішої породи, не вимішаний ні з якими іншими і має високу ціну, бо чистопородний пес розумніший за всіляких гібридів.

Тут подасемо цікавий уривок з книги Протоіерея Степана Ярмуса "Духовність Українського Народу"

"Смертну кару в нас було допущено за князя Володимира Великого – найперше в духовних судах, а згодом також у світське судівництво; але це зроблено під впливом візантійського права й Номоканону на вимогу греків – Митрополита і його оточення.

Дослідник духовності Княжої Русі, проф. Георгій П. Федотов, твердить, що візантійське цивільне право обов'язувало також церковне судівництво, отже з Хрещенням Русі-України воно прийшло й до нас. Цей же вчений оповідає як то було покарано церковним судом у спосіб окалічення Єпископа Ростовського; з присуду Митрополита Київського Теодора, засудженому відрізали язика, викрутили руки і повиколовали очі. Це сталося 1169 року, коли престол Київської Митрополії займали греки. Але в християнській Візантії така жорстокість була звичайною практикою; яскравим прикладом цієї жорстокості став візантійський імператор Василь Болгарськець (957-1025), який осліпив 15 тисяч болгарських полонених, а кожного з них – окалічив. (Виколов одне око, щоб були поводити для 15 тисяч сліпих болгар до рідної землі. Прим. Редакції) ...

Володимир Мономах (князь Київської Русі 1113-25рр), незважаючи на офіційну лінію грецької церковної ієрархії, перестерігав своїх синів, щоб вони не допускали покарання смертю навіть у випадку винних людей. Ось деякі вислови Мономаха:

"Смерти, діти, не боячись, ні бою, ні звіря, — мужське діло творить, як вам Бог подає".

"Кали буваєте в дорозі, не снуйте марних думок, а проказуйте напам'ять свою молитву, коли не іншу, то найкоротшу й найкращу: Господи помилуй!"

"Ані піст, ані пустельництво, ані чернецтво не врятують вас, а тільки добродійність"

"Шануйте старих, як батьків своїх, і любіть молодих, як своїх братів... Шануйте гостей, відкіля б вони до вас не прийшли, чи простий, чи добрий, чи злий".

"Нехай сонце не застане вас у ліжку... Доглядайте за своїм господарством і не покладайтеся на урядовців".

"На війні будьте діяльні, служіть зразком

вашим полководцям... Не відкладайте зброї, де може загрозувати небезпека, і вчасно сідайте на коня”...

“Понад все інше, не забувайте вбогих, і кого можете – по силі своїй – того накорміть..

сироту і вдовицю обороняйте самі, і не допускайте, щоб сильний погубив людину; не убивайте ні невинного, ні винного і не наказуйте бивати нікого, — навіть, якщо хто заслуговує смерті”.

Не відбирайте наших дітей, благають Індіанські Матері!

Для Місс Лівий Ведмідь, Індіанки з племені Сю, учорашній день був днем, коли знаменитий стоїцизм цього племені остаточно покинув її.

Біла людина влаштувала кровопролиття буйволам, від яких залежали її предки. Біла людина взяла рівнини і ліси для себе і загнала племена Індіан в резервації.

Це було історією і не могло бути змінене. Але Місс Лівий Ведмідь стала жертвою іншої жорстокості і вчора вона пішла до Нью-Йорку, щоб благати, що це не повинне ставати історією також.

Було забрано її дітей

Вона сиділа в кімнаті в центрі Мангетену і розповіла на пресконференції, що біла людина, під виглядом агентства добробуту, украла всіх її п'ятеро дітей.

Наймолодші, віком від 8 до 16 років діти відібрані у неї незважаючи на її протести і поміщені в домах білих людей, які бажали їх мати.

З нею був Льюїс Добрийдім, голова її клану, і чотири інші Індіанські матері, які мали досвід того, що вони називали узаконеним викраданням.

Їхній протест, підтриманий Асоціацією в Справах Американських Індіан (приватна група добродійності). Вони підуть до Вашингтона, щоб сьогодні повторити їхнє звернення до службових осіб уряду.

Місс Лівий Ведмідь учора була розгублена в незнайомій сфері пресконференції. Але вона провела її якнайкраще, і потім виконавчий директор асоціації, Уільям Білер, додав більше.

Вирівнювання до Шаблону Середнього Класу

Він сказав, що білі робітники добробуту, з провінційними поглядами, відбирали дітей з ціллю, щоб перетворити їх на білих людей.

Він вважав, що умови життя в резерваціях були недобрі, але додав:

“Яким сумним і жахливим є, той факт, що Індіанська підростаюча дитина повинна зустрітися лицем до лица, з неперевершеною жорстокістю і несправедливістю, коли їх силою вилучають з рідної родини.

“Від резервації Озера Дияволів, приблизно 25% дітей, які там народилися забрані від їхніх батьків, щоб жити за місцем проживання прийомних батьків, приютів, або інших установ.

“Це в 50 разів більше ніж для цілої нації. Вісімдесят процентів всіх дітей племені Наваго між 6 і 9 роками відбираються від їхніх батьків для того, щоб “виховати їх” як білих людей.

Білер сказав, що на резервації Озера Дияволів, агентство добробуту округу штату було відповідальне за переміщення дітей. Він ствердив, що родовий суд, який розглядав всі ці справи, був заляканий білими службовими особами.

“Сьогодні, в цій Індіанській громаді, робітник добробуту сприймається, як символ залякування скоріше, ніж надії.”—сказав Білер. “Діти, коли вони чують звук незнайомого автомобіля, на дорозі, бояться, що це прибуває робітник добробуту, щоб забрати їх.”

Інша Індіанська матір, як Місс Алвіна Албертс, розповіла, що вона знала одного маленького хлопчину, який сказав, що він кине його спис в робітників добробуту, якщо вони прибудуть за ним, а тоді втіє.

Небагато Багатства, зате достатньо Любові.

“Вони намагаються зробити з нас білих людей, — сказала вона. “Вони використовують свої власні стандарти, щоб осуджувати нас. Яка різниця, якщо Індіанська жінка має достатньо любові, але її дитина боса з брудним лицем і з варенням на його носі?”

Білер ствердив, що досвід показав: було найбільше самогубств і алкоголізму між Індіанами, які були ще дітьми відібрані від їхніх сімей.

“І чим такі надзвичайні білі люди, що ми хочемо змінити Індіанців і зробити їх подібно нам?” запитав він.

(переклад з англійської)

Антоні Буртон - “Дейлі Ньюс”

17 липня 1968 року

ШАРЛОТАНКА

Рецепт із передвиборної кухні

Беремо народні маси, помішані на дешевій ковбасі й збиті з пантелику багатством кандидатів і програм. Палкими закликами: “Вперед, до світлого минулого!” доводимо до температури, коли “кіпіт наш разум возмущонний” навіть тоді, коли макітра вже нічого не варить. Відставивши вбік для остаточного дозрівання, готуємо іншу суміш.

Просіяним через сито ЦВК кандидатурам суперників ретельно перемиваємо кісточки, після чого їх імена старанно змішуємо з болотом, щоб покласти на лопатки. Одержаний компонент повільно додаємо до попереднього, і колотимо доти, поки безповоротно не перемішається грішне з праведним. Випікаємо на повільному вогні суспільних негараздів, старанно пильнуючи, щоб не запахло смаленим. Зверху шарлотанку щедро посипаємо солодкими обіцянками, барвистими запевненнями й прикрашаємо написом: “Голосуйте за...” З боків, де менше читають, малюємо: “Обіцянка - цяцянка, а дурному - радість”.

Уміло викладаємо на рекламний лист і пильно обдивляємось, чи немає недосолу або чи не передали куті меду. Готовий до вживання пиріг нарізуємо вузькими довгими порційками, через телебачення, пресу, радіо або й власноручно вішаємо на вуха потенційних виборців. Увага! Перед частуванням неодмінно розкажіть народові про свої (на відміну від суперників), звичайно ж, чисті руки, й одягніть на обличчя турботливу батьківську усмішку. Якщо є необхідність, щоб пиріг проковтнувся успішніше, можна й приплатити. Не скупіться! Воздасться – сторицею! З кишень того самого електорату.

А оближе він після цього пальчики чи піймає облизня – не ваш клопіт. Ви свого від виборців домоглися. Тепер хай вони спробують домогтися свого від вас.

Ольга ПAVЛЕНКО

с. Бабанка, Черкаської обл.
 (“Вечірній Київ” 1999р, №234)

Бабусина Політологія

(Вірш написаний 12-літнім Олександром Степаненком з Харківщини)

*Біжить хлопчик по вулиці – вікна вибиває.
За ним дядько – Чарлі Чаплін – ті вікна вставляє.
Увечері дядько й хлопчик ділять гарні гроші,
Бо, як ви вже здогадались, є друзі хороші.
Подивилась те кіно бабуся та й каже:
“Воно і в нас те діється, побий його враже.
Щоб державність України скомпроментувати
Комуністи не моргнувши, пішли в демократи.
І, не гаючи й хвилини, взялися за діло –
Будувати незалежні котеджі та віли.
“Вірні ж ленінці” за це їх ніби критикують.
Повернутися в минуле братам пропонують.
Отак вони у піддавки між собою й грають.
Капітали політичні й прості наживають.
А стратегію кінцеву вони мають спільну –
Довести до ручки нас і Вкраїну вільну...
Що ти дивишся на мене? – бабуся спитала, –
Якби я була поетом, я б таке їм склала!..
От візьми ж і заримуї їм оцю правду голу.
Бо ці гравці вже думають – ми втратили мову.
А якщо комусь від вірша засвербить у вусі,
Так ти не відповідаєш за слова бабусі!”*

1997р.

До Знаті України

У світі йде постійна боротьба за панування людини над людиною, народів над народами. В основі цієї боротьби лежить прагнення заволодіти мисленням слабшого для цього розробляються потрібні ідеології. Однією з них є релігія.

Сьогодні українцям нав'язується християнізм. Ключовим питанням християнізму є поняття “Бог”.

Це слово настільки невизначене, що про нього хто що хоче, те й думає. Якого Бога Ви, сучасна людина, можете визнати?

Бог і Всесвіт – це одне і те саме. Ніщо у Всесвіті відокремити від Бога неможливо. У Всесвіті окремої Сутності, яку деякі люди називають Богом, немає.

Людина є частиною Боговсесвіту, найвищою цінністю у Всесвіті, бо Вона має Свідомість. Про існування у Всесвіті Свідомості і до того ж вищої, аніж у Людини, ми не знаємо.

Призначення Людини – усвідомлювати Всесвіт, в основі якого Дія .

(Свято Купала - 1999 рік, Київ)
Р-т Богдан Островський з громадою

Зупинити Призначення Людини усвідомлювати Дію Всесвіту – це все одно, що зупинити і саму Дію Всесвіту.

Бог – це Дія Всесвіту і Закони цієї Дії. Українською мовою Біг – все біжить, все рух, дія.

Біг Всесвіту – таємниця.

Біг – святий.

Сьогодні ми, українці, рідновіри, відчуваючи святість до Бога, називаємо Його Дажбіг і творимо Йому святість. Ми творимо Святість прямій Дії Дажбога у явищах, без яких неможливе саме життя.

Святі: Сонце (вогонь, світло, тепло), Вода, Земля, Хліб, Народження і Життя, Предки і їх життя (історія)...

Наше розуміння Бога і його Святості не може заперечити Людина будь-якої національності чи релігії. Наша Святість для всіх однаково очевидна.

Правда – це пряма Дія Дажбожа в оцю хвилину у всьому.

Ця Дія – наша Святість.

Наша Святість – Правда.

Українцям сьогодні державним апаратом нав'язується християнізм, основою якого є

Біблія. У Біблії зібрані міфи, легенди як історія євреїв та Ізраїля.

Було те, що описано в Біблії, чи не було?

До всіх подій і явищ, описаних у Біблії, слово “Бог” прилучене письменниками, які писали Біблію. Такого Бога, який змальований у Біблії, ніколи в світі не було і немає.

Для християн Богом є описане в Біблії.

“Для християн Богом є Біблія” (Г.Сковорода).

Те, що є предметом віри християн сьогодні класифікується як літературний жанр “фантастика”, яка протиставляється очевидній Дії Богосвєсвіту.

Тільки те, що є прямою Дією Богосвєсвіту в оцю хвилину, сучасна людина може назвати Богом, Божественністю, Божою Правдою...

Підійдіть у Києві до новозбудованої дзвіниці Михайлівського монастиря і подивіться на величезні картини на всю стіну з обох боків перед входом до дзвіниці. На них намальовано Дніпро, гори, на горах – Київ, над Києвом – хмари, а на хмарах – сюжети християнської міфології. Є те на хмарах над Києвом??!

Біг, релігія, віра – найчистіша Правда. Так ?!

За кого слід вважати тих, хто намалював ці картини?

За кого слід вважати тих, хто вірить, що намальоване там – Правда?

При освяченні дзвіниці і цих картин був присутній Президент України Л.Д. Кучма.

Шановна Знать України. Ви добре знаєте сюжет казки про Христа: він народився, а мати його залишилася дівчиною; він воскрес, вознісся на небо, сидить праворуч від Бога, прийде судити живих і мертвих... Ви добре знаєте, що цього нема. Ви в це не вірите!

За кого Ви себе маєте, вважаючи, що такими речами потрібно чарувати (гіпнотизувати, зомбувати) народ? Якщо когось вважати Святим, то це, в першу чергу, тих, без чиїх Святих Знань і Святої Праці неможливо жити, – це народ, прості люди. Вони без Вашої діяльності можуть жити. Ви без їхньої – ні! Народ – це Ваші родичі, близькі і далекі.

За кого Ви вважаєте народ, який своєю працею Вас годує, одягає і зігриває?

Ви зайшли в суперечність і зневажаєте очевидну Дію Богосвєсвіту.

Замість Бога Ви підсуваєте “химери”, “неживі примари” (Л.Українка).

Вони називаються “християнські цінності”. Ось деякі:

Мораль. Слово латинське. Відповідник у грецькій мові – етика, в російській –

нравственність, в українській – звичай. Саме цими поняттями визначається загальна поведінка народів. Християнський звичай (мораль) тисячу років на Україні працює в одному напрямі – знищити звичай України-Руси, включно українську пісню і мову, адже двох звичаїв дотримуватись неможливо, бо вони взаємозаперечні.

Бійся Бога. Біг, Дажбіг, дає Вам життя в кожну нову мить, Він є Ваше життя і казати “бійся Бога”, це казати, щоб Біг боявся Сам Себе.

Обіцянка радості, щастя після смерті. Радість життя є виключно проявом свідомості, якої немає не тільки в мертвої, але і в живої людини, коли вона заснула і їй нічого не сниться.

Закон Божий. Все, що промовила чи записала людина – придумала людина. Справді, Законами Божими є Дія Всесвіту, яка не пізнана людиною. Те, що збираються викладати в школах як “Закон Божий”, не має ніякого відношення до Законів Богодії Всесвіту, Божих Законів.

Любов. Вона існує тільки до протилежної статі. Будь ласка, згадайте свою найкращу любов. Вона прийшла до Вас несподівано, хотіли Ви того чи ні. І пішла від Вас так само несподівано. Ніколи, ніколи Любов до вас не приходила за Вашим бажанням. Згадайте, чи мали Ви такі самі відчуття Любові до Матері, Вітчизни, Бога?... Правда ж, це інші почуття і їх слід називати іншими словами?

Любов культивувати неможливо і тому всі заповіді Христові стосовно любові нездійсненні.

Справді – “полюби ворога???” , “віддай своє???” , “підстав щоку!!!” ...

Ці та інші “християнські цінності “для дитячого розуму” (І.Франко).

Або ще такі :

1 . Перед очима постійно хрест, на якому мучиться в передсмертних судомах людина, або вже мертва;

2. На кожному престолі лежить антимінс – хустка, в яку зашито шматочок людського тіла;

3. Цілування “мощей”;

4. Найвищий момент християнської святості в тому, що виходить священник з чашею, в якій Хліб і Вино, та каже від імені Христа: “їжте і пийте, це є тіло моє і це є кров моя.” Кожен віруючий підходить і, з’їдаючи це, повинен за інструкцією уявляти, що їсть тіло і п’є кров єврея Ісуса Христа.

Для чого це уявне людодівство?

Шановна Знать України! Чому Ви не заперечуєте ці речі?

Адже неправда в релігії стає освяченням неправди взагалі. Хіба це потрібно для спокою,

радості, щастя людини ?

Починаються Вибори.

Шановний кандидате на посаду Президента України! Якщо Ви захочете опертися на світогляд виборців-християн, то тим самим Ви заперечите Правду Боговсесвіту.

Можливо, Ви будете обраний, тому що “кругом неправда і неволя, народ замучений мовчить” (Т.Шевченко). Ви, можливо, виграєте вибори, а програєте Божу Правду для себе, своїх дітей, онуків. Бо призначення Людини – пізнавати Правду Дії Боговсесвіту.

Пізнання Правди Божої йде повільно, але обов’язково. Його не зупинили і вогні Христової інквізиції. Їх запалити знову ніхто не зможе. Народи остаточно звільняються від Християнства. Щоб воно полюдяному, спокійно, непомітно пішло, саме для цього в Конституціях Держав записано, що Церква відокремлена від Держави.

Як би хтось не хитрував і не лукавив, народ це побачить, адже мислення всіх людей Єдина Дія Дажбога. Українці, як і всі народи світу, хочуть мати нелукавий уряд. Неправда перед людством, коли дехто вважає, що керувати народом допустимо насильством і обманом. Не буде миру в Україні і на Землі, коли в державну ідеологію закладається очевидний обман, який до того ж утверджується насильством.

Історія України – це історія боротьби за Волю.

Воля можлива тільки тоді, коли немає обману.

Знать – це Знаючі.

Шановна Знать України! Шановний кандидате на посаду Президента України!

Народ чекає на Вас таких, які не підтримують обман. І Ви ж не хочете, щоб Ваших дітей, онуків, родичів ідеологічно обманювали. Народ хоче, дуже хоче бачити і підтримувати сильних Правдою.

Наберіться мужності і станьте чесними – не потурайте християнізму.

Ви – Знать. Будьте чесні стосовно того, що для Вас є очевидною Правдою.

Знати і бути щирим – Правда від Бога і Сила.

І не лукавте із самими собою – і з Правдою Божою у Вас самих.

“Не дуріте самі себе” (Т. Шевченко).

Безоглядна щира Правда до Українців – єдиний шлях до злагоди. Освятіть свою душу мужньою щирою чесністю і будете жити. Вас радісно підтримає змучений народ і оживе разом з Вами.

Пане кандидат на Посаду Президента України!

Біг, Дажбіг – це Дія Всесвіту. І Ви ця радісна життєдайна Дія.

Серед священників та ієрархів християнства пробуджується розуміння Правдивого Бога. Вони усвідомлюють поклик служити своєму народові, творячи святість Богу, Дажбогу.

Чесність має життєдайний ґрунт.

98% жителів України – Українці та Росіяни. Але ми всі раніше звалися, русичі, Онуки Дажбожі. Росіяни, які живуть на Україні, повернулися на свою Прабатьківщину. Вони тут чують мову Святих Предків своїх, українську мову. Що то мова їхніх Святих Предків, вони просто забули, не знають, і тому українська мова їм уже здається чужою. Святощі єдиних Святих Предків нас об'єднують.

Бо все коріння Святих Вільних Земель Русі тягнеться від Святого Києва. Звідси і пішла Свята Земля Руська.

Шановна Знать України!

На основі найсучаснішого Знання про Всесвіт Ви маєте достатнє розуміння Правди про Бога і Правди Божої. Головна християнська молитва закінчується словами: “Ізбави нас від лукавого.” Немає такого Бога, який може звільнити від лукавства. Від лукавства звільняє тільки єдина, незалежна від Вас Сила – Смерть. Від лукавства людину може звільнити тільки її власна щира чесна сила.

Ця Сила – пряма Дія Дажбожа.

В Дії Дажбожій Ви маєте Вільний Вибір. Ось чому таке величезне значення має для українців слово Воля.

Це Слово в часи потужної брехні нас роз'єднує. В часи, коли народ очолює щирий, чесний Провідник, Воля нас єднає в радісну Силу. Достатньо розумні для Провідника і сьогодні, мабуть, є, але серед них щирого, чесного не чути.

“Глава Держави має бути щирим, чесним, добрим Батьком народу. Тоді народ за нього вільно на смерть піде. Коли ж керівник держави

для народу стає лукавим деспотом – народ стає підлим рабом” (гетьман Павло Полуботок).

Світова історія не має жодних переконливих свідчень, що ми, Українці, колись і звідкись прийшли на цю землю. Ми тут живемо від часів, глибини яких не сягає пам'ять людства, вічно. Ми колись звалися Арії-Орії і частина нашого народу розійшлася по світі, утворивши інші народи Індо-Європейської цивілізації, основи сучасної цивілізації. На нашій землі знайдені найдавніші рештки воза і колеса – основи технічного прогресу. Наші Святі Предки винайшли плуг і започаткували землеробство. Наш народ народив Юрія Кондратюка, Сергія Короліва, які започаткували Космічну Еру Людства. В нашому народі приховані Велика працьовитість, розум, творчість, краса і розуміння краси, доброта, смуток і радість, дивовижна гостинність, відданість у подружньому житті, співчуття до горя, самопожертва заради допомоги іншим...

У характері нашого народу є все те чого шукає релігія для повноти життя, що є зразком для стосунків між людьми, народами і природою. Тільки ставши вільним, народ може виявити найкращі якості, закладені Богом, Дажбогом. “Всяке Фізичне Звільнення необхідно починати від звільнення духовного” (Л.Силенко, Мага Віра).

Ми – великий народ.

Шановний кандидате на посаду Президента України!

Якщо Ви натхненно і радісно відчуваєте, що можете стати щирим, чесним Батьком свого великого Народу заради Його Божої Волі в ньому – помагай Вам Боже!

Чекаємо від Вас відповіді у Ваших політичних програмах.

Голова ОСІД РУНВіри
Священник Богдан Островський
Київ

Чому перестало існувати українське телебачення в Америці?

У вересні припинила існування програма українського телебачення (UBN) в Америці. Проіснувавши приблизно два роки, вона не стала прибутковою і була закрита власниками. Вона своїх передач практично не мала, а передавала Першу програму телебачення України. Чому ж українці в розсіянні не захотіли передплачувати програму, яка мала б гамувати їхню тугу за Батьківщиною?

Припинення передач, так званого “українського телебачення в Америці”, є цілковито закономірним з огляду на стан національного телебачення в Україні, яке мусить бути носієм і пропагандистом всього українського. А виявлось, що воно, навпаки, по-варварськи спотворює нашу найдревнішу і вишукану мову.

Більшість ведучих програм, не вживають

українську мову поза межами їхньої роботи. З'являючись на екрані, вони виступають у ролі перекладачів з російської, на якій вони думають, на українську, яка у них виглядає убогою і нерозвиненою, звучить, як мертва. Деякі з журналістів, як, наприклад, ведучий передачі “Доброго ранку, Україна!” Климчук, говорять нужденною скоромовкою, намагаючись швидко, на одному диханні, закінчити речення, що звучать невиразними, однотонними. Коли ж йому не вдається швидко закінчити або почати нове речення, то постійно виникають звуки “Е-е-е” або “А-а-а”, а в кінці речень вискакують чужинецькі “да”, “но”, “вов” тощо. Тележурналіст Сулименко міг безсоромно питати співрозмовника: “Як це слово буде українською мовою?”... А журналіст Бельський, роблячи огляд російськомовних газет, навіть не утруднював себе перекладом на українську мову. Деяким тележурналістам часом взагалі не вдається знайти відповідні українські слова або вирази і чується незрозумілі речення на зразок “Україна відбулася”, “сервісне обслуговування” тощо.

“Українське” телебачення вбиває українську мову, замінюючи її на створюваний ним міжнародно-український суржик. Очевидно, ведучі програм, крім окремих слів, англійською мовою не говорять. Ми вживаємо англійську мову у нашому повсякденному спілкуванні в американському суспільстві. Але коли переходимо на українську мову, то намагаємось не вживати іноземних слів. А українське телебачення викидаючи українські слова і замінюючи їх чужинецькими, цілеспрямовано нищить нашу мову. Чому треба вживати назви програм типу “Ток-шоу”, або “Шоу-ринг”? Чому замість слова “підвищення” вживається слово “подіум”, замість “вистави” – “шоу”, “вийнятковий” – “ексклюзивний”, “виборці” – “електорат”, “коло” – “ринг”, “розмова” – “ток”, “верховна зустріч” – “саміт”, “частина” – “транш”, “голова” – “глава”, “скарбниця” – “казна”, “успішний, відомий” – “гіт”? Велика кількість “іноземщини” часом викликає враження, що вживається мова неукраїнська.

До того ж англійські слова перекидаються, бо не тільки неправильно вимовляються, а ще й додають до них українські закінчення. Тому народжені в Америці українці їх зовсім не розуміють.

Нормою стало, коли розмова ведеться двома мовами. Питають по-українські, а відповідають по-московські і без перекладача. Як може розуміти таку програму українець, який ніколи не чув московської мови? Бесіда на двох мовах

без перекладу для глядачів – такого не побачиш на жодному національному телебаченні!

Крім суржика телебачення розповсюджує низькопробну іноземщину, у якій безкультур'я видається за норму. Ось як бачить молодий, 12-літній поет з Харківщини Олександр Степаненко “українське телебачення”:

...Чужі пісні, чуже кіно
І чужі герої,
Чужа слава і реклама,
Чужі мордобой,
Чужа мова, чужа віра,
Чужі ідеали,
Чужа правда...А своє де?
І сліду не стало...
(Ол-др Степаненко)

Без свого не виросте міцна духом у своїй цілостності українська людина – лицар-переможець, господар своєї землі.

Без свого українець не матиме сили, буде лише наполовину українцем, а наполовину росіянином, поляком або американцем.

Без свого не зможе український народ збудувати багате і вільне життя, а буде наймитом у чужих народів!

Засмічення чужими словами – не дрібниця! Вони формують чужий світогляд і спосіб мислення, запопадливість перед іноземщиною, не дають зміцнити національній свідомості, ослаблюють силу національного духу.

Що з того, що хтось з екрану часом ще розмовляє українською мовою, якщо саме україномовне середовище на телебаченні не створене! Україноненависники вживають кожне чужинецьке слово, пісню, промову для його руйнації. “Українське” телебачення добре їм прислуговується, розповсюджуючи серед українського народу зіпсутий відбиток чужих мов і культур, винищуючи самотутню **українську** мову і культуру, руйнуючи свідомість людей.

Закордонні українці живуть у чужомовному оточенні і тому особливо гостро розуміють, що без **власномовного середовища**, яке охоплює весь український народ, його розвиток взагалі неможливий! Тому вони радо б підтримали справді національне телебачення. Відмова українців Америки від передплати, так званого, “українського телебачення в Америці” стала формою спротиву його антиукраїнській спрямованості.

Павло Рій
1999р., Америка

Відвідни Василя Барки

В минулому році ми, сповідники Рідної віри, мали нагоду відвідати 90-літнього самітника-філософа Василя Барку у його мешканні при православній церкві, що знаходиться на українській оселі “Верховина”.

Ось так і знялись разом, один проти одного, два українці. Різні, але такі однакові в цій різниці.

України, хіба що уві сні, бо народжений у Франції. Університетів не мав, школа не мала великого впливу, мислення незалежне, самобутнє. На пошук рідної української віри його нашттовхнула Біблія, де було сказано: “Не називай чужого Бога своїм Богом...”. Якщо існують чужі Боги то мусять бути і Свої! Ось так і став рідновіром.

Обоє творчі натури. З творчістю Василя Барки нас знайомлять його численні книги прози і віршів. Ось один з них:

РАНКОВИЙ ПОЧАТОК: ВІД СОНЦЯ

*Збудилось: побілить весь океан,
І він аж загорівсь! –
красольність вікняна
серебряних двірців.*

*Леніє! Збарвити небозводи –
На радість голубу:
Незвучну, а ніби дзвонить,
Промовивши мольбу.*

*Спрозорило води на синість, –
Вали позеленять.
І хмарний малюнок доснитись
Не встигне: в чаєнят.*

*Зійшло: в променизну тенетну
Забрати дітей і квітник,
І серце моє! – крізь тіснечу
Жалів, ніби хвиль свічаних.*

27.VII.82

(зліва направо) Василь Барка, р-м Л.Драпіко, р-т С.Гуляк

По-перше, родились вони в один і той же день –

16-го липня, тільки з різницею у 30 років.

По-друге, обоє мають ім'я Василь.

По-третє, обоє все життя пронесли в собі ще з дитинства вимріяний образ:

Барка – це образ Ісуса, як його описує Євангеліє. Не диво те, бо народився в родині священника, Біблію читав з дитинства. Попав у тяжкі життєві обставини і явився йому образ Ісуса Христа і це, як він вважає допомогло йому вижити. В своїх переконаннях непохитний.

Гуляк – це образ Тараса Бульби, про якого дізнався в дитинстві з фільму, як і про те, що він є українець. Розуміння віри твердо пов'язане з націоналізмом. Україна – свята Земля, а не Єрусалим.

Василь Барка народився на Україні. Високо освічена людина. Весь його світогляд формували університети і школи по цілій Європі.

Василь(Святослав Гуляк) ніколи не бачив

Творчість Василя Гуляка усна. Його численні байки родяться миттєво, виходячи з ситуації.

Наприклад:

Запитує Гуляк знайомого попа:

– Чи Ви знаєте чому “добрий самаритянин”, з Біблійного оповідання, допоміг подорожньому, в якого злодії все відібрали і лишили голим при дорозі?

– Так знаю, бо він був доброю людиною.

– Ні, шановний, не зовсім так. Як пам'ятає він був голий і самаритянин побачив, що постраждавший не обрізаний, значить його брат. І з тієї причини ні рабин ні фарисей не допомогли. Бо якби той чоловік був обрізаний, то самаритянин не був би таким добрим.

– А чи Ви знаєте чому за Ісусом пішли люди!... Бо він умів перетворювати воду у вино! Уявіть скільки б пішло сьогодні за такою людиною!

**Рунтата Боголюба Свириденка
вітаємо з славним 70-літтям**

Дивлячись на цю красиву, навіть у свої сімдесят років людину, з рівним спокійним характером, не можеш подумати, яку нелегку життєву дорогу він вже відміряв.

Рунтата Боголюб Свириденко (Іван Овчаренко-Свириденко) народився 11 вересня 1929 року у родині Дусі Варшавської і Бориса Овчаренка в селі Романівка Полтавської області.

Батька Бориса арештували і розстріляли, як ворога народу за те, що підтримував свого старшого брата Степана, який був у Петлюрівській армії. Брату вдалось втекти. Залишився маленький Іван з мамою переживати страшну голодівку 1933-го. Мама старалась роздобути хоч якої-небудь їжі, терли листя з дерева, але це мало допомагало, почав пухнути з голоду. Село вимирило, по вулицях бродили безпритульні голодні діти. Їх зібрали до так званого садочку і запропонували мамі доглядади, а від колгоспу виділили для них харчовий пайок. Це дало нагоду їй з сином вижити.

Коли Івась мав 6 років, його мама запізнала Дмитра Свириденка. Походив з родини розкуркулених і був переслідуваний владою. Мама одружилась вдруге. Невдовзі Друга Світова війна загнала їх всю родину до Німеччини в Гітлерівський полон. Маючи лише 13-ть років Іван Свириденко мусив працювати в тунелі неподалік Бухенвальдського концтабору.

Після капітуляції німецьких військ переховувались по лісах, щоб не потрапити до Сибірських концтаборів.

Пізніше дістались до табору для безпритульних в ГанOVERі ім. Лисенко. Стало помалу налагоджуватись українське життя, в якому І. Свириденко брав активну участь. Маючи чудовий голос співав у хорі православної церкви і на концертах. Ходив до школи і працював.

Майже всі молоді літа пройшли в таборі.

В 1954 році одружився з красунею Оленою з родини Марії та Матвія Черехахи. В таборі Дінголь, Німеччина, народився їх син Віктор.

Люди помалу почали виїжджати з таборів до різних країн світу в пошуках своєї долі, бо вороття на "советську родину" було рівнозначно самогубству. Виїхала і молода родина Свириденків до Америки. Спершу Іван а роком пізніше прибула і Олена. Оселились в штаті Конектикут де народилась друга дитина – донька Наталочка. Знову залучились до активного громадського життя, присвячуючи українським справам весь свій вільний час і кошти. Молодь

обрала І. Свириденка головою ОДУМ. Почали розбудовувати українські церкви і родина Свириденків не стояла осторонь, а приймала найактивнішу участь працюючи на будові православної церкви в Бріджпорті (шт. Конектикут).

Прочитавши свангеліс, зрозуміли що все в ній чуже для душі українця. Нічого в ній не пишуть про святощі землі Української, про святі міста і ріки, про святих українських героїв-

мучеників, що віддали своє життя за волю свого народу. Тільки сварки та розколи між українцями точуться, так як і сьогодні, за чужі справи. Душа боліла за Україною, за знедоленим народом, йшли до церкви, бо де підеш в еміграції, щоб стрітись з земляками та рідним словом поспілкуватись.

В 1964 році на з'їзді УККА І.Свириденко познайомився з Л. Силенком. Вони виявились однодумцями з багатьох питань українського життя, Іван радо запросив нового знайомого відвідати їх родину при нагоді. Лев Силенко, людина одинока, постійної праці не мав, підробляв пишучи статті до газет і журналів, або крутячи кіно і так перебивався, мандруючи по

р-т Б.Свириденко з онуком Дариком

Канаді. Тому невдовзі випала нагода йому побувати в родині Свириденків.

Так і визріла ідея відродження Рідної Української Віри. Мусили декілька років тримати від людей в таємниці поки діти підростуть, бо так вже повелось у суспільстві, якщо не християнин – значить безбожник! Та правда вийшла на зовні. І в 1971 році православна парафія в Бріджпорті збрала збори для голосування у справі родини Свириденків, яку кару їм призначити за “відступництво”. Хотіли їх заставити вибачитись перед громадою і щоб прийняли покайне причастя. Та Рунтато Боголюб Свириденко відразу заявив, що ніхто ні його долю, ні долю родини вирішувати не буде. І об’явив перед всіма, що вони відрікаються від чужовір’я і від чужих церков.

Багато хто з українців від них відвернувся, а їх діти стратили приятелів.

Так створилась перша громада сповідників Рідної української національної віри в штаті Кенектикут, а Боголюб Свириденко став першим Рунтатом, більше як 30 років тому. І сьогодні він є душею нашої громади. Бог наділив його надзвичайним талантом – вмінням спілкуватися з людьми. Розум і шляхетність від природи поєднані з сильним національним відчуттям витворили духовного лідера, з яким ми готові ділити всі труднощі нашого нелегкого шляху.

Кожної священної години він згадує своїх

Р-м Світана Свириденко з виготовленими нею свяданами для громад на Україні. Майже всі свядани що ми маємо в громаді, пошиті її руками.

побратимів, які відійшли до царства Духа предків рідних. Особливо тих з ким разом вони зачинали велику справу відродження рідної духовності.

Бажаємо йому Многая літа !

На святині “Оріяна” - 28 липня, 1978 року
(зліва направо) Боголюб Свириденко, Мирослав Лозовий, Славин Ігнатевич-
Яворський, Мирослав Ситник-Дворниченко, Володар Гайдайчук

Русифікація, чи москалізація?

В засобах масової пропаганди, не переривається потік статей про українську мову. Безліч різних поглядів, протилежних або подібних. Але в більшості автори, на наш погляд, допускають спільних помилок. Тому своєю статтю ми хотіли б внести деякі роз'яснення до часто вживаних понять, означених чужинецькими словами.

Зі сторінок наших часописів не сходить слово “русифікація”. І доводять, що це означає запровадження руської мови (або російської) в Україні. І всі дуже швидко забули, що українці власне, і говорять руською мовою на протязі багатьох тисячоліть. І якщо заглянути в словники, які випущені перед Першою Світовою війною, то там пояснюється: руський – Українець, Руська земля – Україна. На сьогодні ми віддали до Московської Держави не тільки назву своєї Держави а і свою мову. Тому давайте правильно називати явище, накинення нам московської говірки – **москалізація!**

Українська мова – це і є самобутня руська мова. Кожному звукові в ній є відповідна буква-знак. У мові московській для читання мусять вживати спеціальних правил, як наприклад пишемо “о”, а читаємо “а”, пишемо “чего” – читаємо “чиво” і т.д. Тобто вони нашу мову уживають, тільки в трохи “покалічену” вигляді, засмітивши її чужоземними словами, спершу з німецької, потім з французької, тепер з англійської, а ми намагаємось не відстати від “старших братів”. Більше того навіть відреклись від багатьох рідних слів, як: хорошо, красне, много, очки, самовар, карандаш і т.д.

Чи завважили коли-небудь, як багато назв по цілому світу ми дали. Наприклад:

Москва – моква, болото
Кремль – Крим – окремих, відокремлений
Сибір – Самбор – сам бор (великий ліс)
Ізраель – узрів Ель, бачити Бога
(а не Богоборець, як пояснює Біблія)
Єрусалим – русів село, поселення
Оттава – трава, що виросла після першого кошення
Зіггурат – зір з гори
(старовинна святиня-обсерваторія у Вавілоні)
Сахара (пустеля) – сахар, сухий
Карабах (Кара Баг) – Чорнобог.
Наполі (Неаполь) – на полі

Імена до-християнських богів:

Мардук – мирний дух; Миродаж – по гебрейськи (Вавілонський Бог неба і землі – Баал)
Ельшадай – (гебрейський) Бог даючий, Дажбог
Манити – (американських індіан) Могутній Дух
Вішну – Вічний
Птах – Бог у Єгипті
Ель – Бог (порівняйте Лель)
Діос – (іспанський) дія, рух.
Діавол – дія волі
Тешуб – Бог гититів
(країна Хати, Бог тримає у руках тризуб)
Одін – один (скандинавський)
Єгова – його ви, ви його (Бог обраного жидівського народу, належність до якого визначалась обрізанням крайньої плоти)

Цей список можна продовжити. Коли виникли ці назви, ще не існувала Московська держава.

Цікаві дослідження відносно будови наших слів подає Іван Стойко (відомий в Україні, як дешифрувальник частини рукопису “Войничча” – книга “Листи Оря” у перекладі на українську В. Довгича). Він розглядає слово “розуміти”. Ро – значить отвір: рот, ворота...; З – напрямок; Ум – місце, Іти – дія, рух; подібно, як у комп'ютері “відкрити файл”. Слово пережило тисячоліття, але як вірно і глибоко описало дію, поняття. Порівняйте з московським “панімать”(так як вимовляється) – пані –мать, або поймає, зловити, або мати пані, яка все пояснить. Англійське “understand” – under (під), stand (стояти). Висновки зробіть самі.

А тепер коли наша мова задушена, починаючи ще з греко-християнського засилля, через царські укази-заборони Москви, аж до Советського панування “общепринятого” московського язика, чуємо беззубі денаціоналізовані голоси про право вибору для українця, якою мовою йому говорити.

Ось тут і коріння, з якого виростають ялові українці, неспроможні нічого дати майбутньому нації. Садочки, школи на двох мовах, вибирай! Але вищі учбові заклади – московська! Хто має більшу нагоду отримати вищу освіту?!

Буде так продовжуватись, то скоро москалі заявлять, що навчили нас говорити, і якби не вони, то ми б до сьогодні були б німі. А греки навчили нас письма і принесли нам культуру (якої самі не мають) і релігію, а без них ми були дикунками. Тисячу літ тому не уміли ні читати ні писати, – без культури, звичаїв, без віри. Дійшло до того, що про це пишуть не так чужинці, як наші рідні науковці. (Про попів, навіть не будемо згадувати, бо інша позиція руйнує їх “бизнес”) А жиди свою пісню співають, що без рабіна Ісуса і жидівської дівчини Марії, ми були б “босі і голі”.

Наші науковці вже не говорять звичайною українською мовою, вони так густо пересипали її каліченими чужинецькими словами, що їх трудно не може зрозуміти ні українець, ні чужоземець. Створився наукоподібний суржик, невідомо з якою ціллю. Чи щоб приховати знання від народу, чи щоб заморочити йому голову? В каламутній воді легше, щось ввічати. Відсутність думки часто прикривається такою дешевою лоскутаною ганчіркою.

Мова – душа народу. Так давайте не каламутити її! Згубимо свою мову, як принесемо твори великого Кобзаря до нового покоління, “...хто прочитає ті сльози-слова” як і твори інших, наших, рідних боянів? У який спосіб передамо нашу самобутню культуру? Будемо ростити дітей на прикладах чужих героїв, чужинців і виростимо.

На сьогодні на Україні спостерігається захоплення східними філософіями. Познайдитись – це одна річ, але вживати вже зовсім інша.

Можемо шанувати Великого індуса Ганді, миротворця, але не забуваймо за Великого українця Сквороду, який вчив діяти за своєю природою, і якщо ти воїн то будь ним, якщо мирний хлібороб рости

хліб. Сьогодні Індія, шануючи Ганді, не йде сліпо за його міркуваннями, а тримає військо напоготові, має свою ядерну зброю.

Можемо шанувати Вашингтона, що добився незалежності для Америки, але не забуваймо, що він був підданим Британської корони, підданим Англії, яку він зрадив. Чи не кращим прикладом для нас є благородний князь Святослав.

Так само обережно треба бути з “великими” людьми вихідцями з українського коріння.

Чи можемо ми бути горді з того, що мама у Папи Римського українка? Він служить для Ватикану – не для України. Брежнев був українець і Горбачев, чи принесло це користь Україні? Навіть доводять, що Ісус був арийцем. Та в Біблії написано, що прийшов він тільки до своїх братів, “загублених овечок дому Ізраїлового”.

Засмічення мови привело до мішання понять.

Наприклад слово “патріотизм” майже прирівнюється з значенням “націоналізм”. Обидва слова не українські.

Патріот – слово походить від “pater”, що значить “батько”, тобто вірний Батьківщині, навіть якщо це багатонаціональна імперія.

Націоналіст – вірний нації. Нація – народ – язик. Націоналіст – значить язичник. Ось як глибоко пов’язана мова з поняттям народ. Недарма, слово язичник так вимішується з брудом, і справа не в тому, як і кому вірували наші предки, а в тому, що віра була рідною, народженою в українській хаті і успадкованою від народження.

Якщо українцю сьогодні байдуже, яка мова буде державною в Україні, то завтра його діти в незалежній Українській державі, можуть опинитися в положенні Американських індіан. В процвітаючій Американській державі вони упосліджені, приречені на зникнення.

Москва і НАТО – Таємні Партнери

OCT. 8, 1998 HEATHROW AIRPORT

The Russians don't want air strikes, but Foreign Minister Igor Ivanov hints at an offer: Moscow will look the other way if the U.S. doesn't seek U.N. approval. "Ivanov has done us a huge favor," Holbrooke says to Secretary of State Madeleine Albright. "He's taken the Russians out of the game."

(переклад написів під знімками)

8 жовтня 1998, аеропорт Хетроу

Росія не хоче повітряних нападів, але Міністр Іноземних Справ, Ігорь Іванов, підказує пропозицію: Москва буде дивитись у протилежний бік, якщо США не захоче чекати згоди ООН. “Іванов зробив нам велику поблажку”, говорить Голбрук до Державного Секретаря, Маделін Олбрайт. “Він вивів Росію із гри.”

OCT. 9, 1998 BELGRADE, YUGOSLAVIA

Among Holbrooke's allies: Air Force Lieut. General Michael Short, a Vietnam vet who now picks Balkan targets. "So you're the man who's going to bomb us," Milosevic chided Short. Replied the general: "I've got B-52s in one hand, U-2s in the other. I'll use whichever I'm asked to use."

9 жовтня 1998, Белград, Югославія

Поміж союзниками Голбрука: Генерал Лейтенант Повітряних Сил, Майкл Шорт, ветеран В'єтнаму який тепер вибирає Балканські точки нападу. “Так що ви є той хто буде нас бомбардувати”, Мілошевич запитав Шорта. Генерал відповів: “Я тримаю літаки Б-52 в одній руці, і Ю-2 в другій. Я буду використовувати ті які мені наказано.”

Таємна нарада 1998 року дала результат: НАТО бомбардувало Косово в 1999 році,

а Ігорь Іванов, Міністр Іноземних Справ Росії, лицемірно виступав захисником Югославії
(див. “Star-Ledger”, N27, 1999)

Хто поплатиться за Косівську аферу: Україна чи Чечня ?

Пам'ять про Побратима

Славної пам'яті **Рунтато Орь (Григорій) Улицький**, народився 25 січня 1916 року в селі Сарнів Волочинського району Хмельницької області, на Україні. Відійшов до Духа Предків Рідних 2-го березня 1993 року (7501 р.Д.)

Рунтато Орь Улицький очолював Станицю ОСІДУ РУНВіри "Канів" пров. Онтаріо в Канаді. Він мав велике господарство (ферму) "Зелений Гай" над рікою. Там у гостинній родині Улицьких збирались побратими і посестри для проведення Священних годин і святкування.

Був висвячений на Рунтата 21 жовтня 1979 року в Гамільтоні, пров. Онтаріо, Канада.

Рунтата Оря Улицького ми добре пам'ятаємо, як надзвичайно лагідну людину. Доброзичлива усмішка на його обличчі зігрівала кожного хто з ним спілкувався. Такими ж приємними були і його, мова, поведінка і голос.

р-т Орь Улицький

(зліва направо) син Ярослав, р-т Орь Улицький, донька Зоряна, дружина Людмила, син Володимир

Голос він мав надзвичайний і співав натхненно і красиво.

Сьогодні його вже нема серед нас. Він відійшов в Зоряне Царство Духа Предків, але світла пам'ять про нашого славного побратима завжди з нами.

Станиця "Канів", Канада. Свято Купала, 1983 року.

Пропонуємо до уваги читачів статтю написану 80 років тому.
Маючи коротку історичну пам'ять ми дозволяємо "проганяти" себе через ті самі "ворота".

ЛИСТИ ДО БРАТІВ-ХЛІБОРОБІВ

Українська наддніпрянська інтелігенція й українська національна ідея.

Вячеслав Литинський

1. Перший раз в життю доводиться мені публічно в пресі, виступити проти тих, кого я звик уважати за співробітників у праці для одної, хоч різнородної в формах, але здавалося єдиної по суті, української національної ідеї.

До революції для мене та моїх однодумців і ровесників, від часу, коли ми стали до громадської праці в початку дев'ятого століття – політичне "вірую" кожного з нас було справою другорядною: першою було "вірую", національне. "Нашого брата прибуває" – думали ми, давні, довоєнні й дореволюційні самостійники-націоналісти, передплачуючи кожен нову українську газету, купуючи кожен українську книжку, без огляду на її соціально-політичний напрям. І навіть гострі іноді політичні суперечки не псували дружніх близьких відносин, що вязали нас з людьми часто різних соціально-політичних світоглядів, тому, бо ці люде були для нас перш за все "свої", "Українці".

Вся боротьба наша зверталась у бік зовнішнього ворога й велась за визволення з-під ярма чужих національних впливів тих, хто в Україну, так як ми, ще були не увірували. На поширення українства серед тих "незрячих" – для мене персонально найближчих по крові: спольщених, а для моїх товаришів: зросійщених земляків – ішла вся наша громадська енергія. Боротьба Українців між собою, про котру, нам дехто, особливо "ліві" наші приятелі, все нагадували – здавалась нам чимось дуже далеким, нереальним. Зрештою ми так глибоко вірили в розум і такт українських національних учителів і провідників...

Але ця боротьба прийшла, бо дійсно прийти мусіла.

По законам Сольона кожний громадянин, що під час внутрішньої домашньої війни заховується неутрально, мусів бути засуджений на вічне вигнання. Старовинний світ у той спосіб боровся з деморалізуючим і розкладовим впливом тогочасних демократій, в яких маси, втягнені різними демагогами в політику, і бачучи "діла" своїх провідників, стали врешті пасивно піддаватись тиранії, тієї чи іншої "Народної партії", пильнуючи тільки за тим, аби, без найменшого ризику як найбільше хвилих користей для себе від панування цих партій урвати.

І досвід історії дійсно підтвердив, що нації, де переважають "неутральні" чи то у внутрішній, чи то в зовнішній боротьбі, неминуче засуджені на смерть і на рабство. Боязливе полювання у внутрішній боротьбі на чужу перемогу робить

Павло Скоропадський
Гетьман усієї України-Руси, козацьких військ та державного флоту, 1917-1920 рр.

кожну таку перемогу неповною й тому всякий внутрішній лад нетривким; а в боротьбі зовнішній все й безумовно кінчиться поневоленням тих, хто на чужу перемогу рахує.

Між іншим і наше історичне поневолення в певній мірі пояснюється тим, що ми під час "Руїни", в боротьбі поміж Москвою й Польщею, будували свою будучину не на власній перемозі, а на перемозі то одного то другого сусіда. "Хай Бог тому помагає, хто нам добре бажає" – так казали наші тодішні неутральні. В результаті нація наша опинилась у залежності і від Москви і від Польщі; всі наші войовничі творчі елементи спольщились та помосковились, а при українстві лишилися самі неутральні паціфісти – вічно покривджені, не зважаючи на свою щирі миролюбивість та політичну неутральність, різного роду поступові демократи.

Отже кожному, кому дорога будучина нашої нації, не вільно в тій домашній війні, яка тепер

на Україні розгорілась, оставатися неутральними. Навіть якби ця неутральність випливала з глибокого патріотизму і щирої любови до всіх Українців. В таких хвилинах, коли дожитья доля нації, історія не відріжняє поміж неутральними боягузів і політичних спекулянтів від чесних і щирих патріотів. Кожний із нас мусить зайняти своє місце в тих рядах, де його поставило життя, і мусить виконати свій обов'язок так, як йому наказує совість...

Внутрішня боротьба українська тільки тоді могла би бути не руйнуючою а творчою, коли б велась вона во ім'я повної волі і повної – державної і культурної незалежності цілої без винятку нації. Не існує ні одної європейської нації без спільної ідеї національної незалежності і без спільної бортьби за цю незалежність. І тільки коли існує об'днююча спільна ідея української національної незалежності, можемо говорити про існування української нації.

Тільки тоді кожна українська група, вносячи у внутрішню боротьбу свої індивідуальні ідейні програми, що на її думку краще й повніше визволять цілу націю, допоможе наростанню загальних, для цілої нації спільних, національних вартостей. В противному разі, коли спільної бортьби за спільну ідую незалежності не має, коли поодинокими національними групами керуватимуть інші, зовні на націю впливаючи сили, і коли ці групи в бортьбі за свою ідею будуть монополізувати для себе право представництва цілої нації, всю решту своїх земляків не за Українців уважаючи, то така внутрішня бортьба мусить перемінитись в бортьбу за чужі національні впливи на Україну й принести для нас той самий занепад, який принесла під час першої “Руїни” внутрішня бортьба Українців не за незалежну Україну, а за прилучення себе до ідеї східної російської чи до ідеї західної польської.

Використовування зовнішніх чуженаціональних чи інтернаціональних ідей, сил, та комбінацій тих сил, для скріплення своєї, нації, або підпорядкування своєї нації зовнішнім силам, і розкол та руїна нації по лініям впливу цих сил – іншого виходу нема.

В цім листі хочу заналізувати деякі моменти нашої внутрішньої бортьби з точки погляду розвитку української національної ідеї і скріплення української нації, а зокрема хочу заналізувати національну творчість тих, хто себе за духовних провідників України вважає: української наддніпрянської інтелігенції. Про галицьку інтелігенцію наразі не говорю, маючи надію галицьку справу колись у однім з дальших моїх листів зокрема розглянути.

Ані нашої сучасної внутрішньої бортьби, ані теперішнього катастрофічного антракту в нашій бортьбі за визволення не можна абсолютно

зрозуміти, коли не усвідомити собі того основного – на мою думку – факту: бортьба за сотвореня Української Держави – тобто за здобуття повної волі для української нації – була ведена людьми, які в державну незалежність України не тільки перед тим ніколи не вірили, але навіть до самої ідеї державної незалежності ставились з погордою й вороже. Під гаслом осмішування самостійництва, як “буржуазного балакунства” пройшов увесь період ідейної підготовки в до національної революції в кінці XIX, і початку XX. століття. Під гаслом як найгострішого поборювання самостійників, як контрреволюціонерів і ворогів народа, пройшов увесь перший, найбільше горячий, найбільше творчий період діяльності Центральної Ради.

Тільки “по довгих і великих ваганнях” – пише голова Центральної Ради професор Грушевський – “головні українські партії, соціалреволюціонери й соціалдемократи, рішили проголосити незалежність України” – та й то так, “щоб відпали всякі підозріння чи, надії на те, що самостійність України буде формою української реакції, чи української національної виключности (. *)

В перекладі на звичайну мову ця послідня фраза значить, що соціалістичні українські партії порішили в певний момент ідею самостійности змонополізувати виключно для себе, викинувши просто, як “реакціонерів та гетьманців”, всіх давніх самостійників за межі української нації, котра від дня проголошення четвертого універсалу мала стати вільною й незалежною нацією – промінявши автономію на самостійність – соціалреволюціонерів.

В кожному політичнім факті треба розрізняти два моменти: ідеологічну надбудову, що єть продуктом теоретичного думання і складається під впливом ріжних пануючих в дану епоху теорій, і матеріальне підложжа – спосіб життя й праці даної групи – яке той політичний факт і ту ідеологію предрішає. Українська демократична інтелігенція, що творила головні кадри так званого свідомого українства в часах передвоєнних і належала до всяких так званих вільних російських професій, себе в ролі будівничих української держави абсолютно уявити не могла і тому ідея своєї держави, збудованої якимись іншими українськими класами, була їй як не ворожа, то в найкращім разі абсолютно чужа. Натомість хотіла вона використати виключно для себе одну ролу, до якої вона по природі своїй почувала себе здатною – ролу посередників між російською державою й українськими народніми масами, яких перші прояви національної свідомости вона намагалась у тій ціли всіма силами опанувати. Політичний опортунізм “Тупа” і його віра в російську “опозицію”; повільне усунування на бік старих “культурницьких”, по духу самостійницьких, “щирих” елементів –

елементами реальної політики “поміркваними”; всі ці безконечні трансформації українських соціалістів в залежності від того, як ставились до “українського питання” всякі російські соціалістичні центральні комітети, все це прояви одного й того самого вище зазначеного факту.

Коли провідники нації борються за повне визволення й за державну незалежність цілої нації – кожний член нації для них дорогий союзник, жовнір однієї й тої самої армії, без якої здобуття незалежності неможливе. Але коли ці провідники борються за право посередництва між чужою державою й своїм “народом”, кожний член нації, що до їхніх “партій”, їхніх клубів чи товариств не належить, це чужий, це ворог і можливо небезпечний конкурент. Монополізація виключно для себе української національної ідеї була кінечним результатом способу життя й діяльності тих, хто на експльоатації цієї ідеї в цілях посередництва будував усе своє політичне й матеріальне існування.

Членом “української” нації міг бути тільки той, хто поступову й демократичну програму української інтелігенції визнавав і мандат, на представництво народніх інтересів в її руки складав. “Лівіці кадетів і правіці большевиків” – ось були ті рамки, в яких могла існувати “українська нація”. Все, що було поза ними – це були не Українці, це були в найкращім разі тільки “культурники”, “українофіли”, або смішні оригінали-самостійники, а то просто “Малороси”, “Поляки”, і взагалі всі разом люде з національного боку непевні. При тім реальні сили отієї “нації” серед 40,000,000 “непевних” виражались круглою максимальною цифрою: 6000 передплатників українських журналів та газет.

Розвал російської імперії був катастрофічною несподіванкою для української інтелігенції. Довго невірячи своїм очам, вона всіми силами намагається виконувать далі свою ролю посередництва, чипляючись при тім руками и ногами за послідні фікції старої російської

держави. Допіру російський большевизм, знищивши всіх “поступових і демократичних” Росіян, знищив разом з ними всі надії української демократії на здобуття “автономії” – а будуючи на місці старої спорохнявілої держави російську державу нову, натхнув наших репрезентантів нації думкою: а чи не попробувати, мовляв, і нам збудувати собі власну державу.

Їхні попередні “довгі и великі вагання” зникли на протязі мало не 24 годин. Принаймні орган урядової партії соціалреволюціонерів, “Народня Воля” в початку тижня писала, що самостійність це контрреволюційне гасло панів, а в кінці того самого тижня появилсь четвертий універсал і стаття, що самостійність це гасло соціалреволюціонерів, і що найбільшими його ворогами єть ті самі пани кровопійці поміщики.

Розуміється джерело тих вагань не лежало в українськім народі. І не тому проголосили інтелігентські українські соціалістичні партії самостійність, що вони раптом відчули непереможне бажання мас мати свою власну державу, а просто тому, що нова Росія большевицька не захотіла з ними, як репрезентантами української нації, говорити. Не стало раптом того, перед ким можна було посередничити. Російські большевики, а не національна ідея українська, примусили наших провідників нації ступити на шлях повного національного визволення, шлях самостійности і державного будівництва.

Беручи в цім будівництві приклад зі своїх ворогів і учителів, забули тільки наші раптом народжені самостійники, що російські большевики мали за собою десятки літ державного й національного думання; що переворот большевицький був за довго перед тим підготовлений не тільки соціально але й національно-державною працею російської інтелігенції.

(продовження в наступньому числі)

3 минулого...

Хвальна редакціє!

Прочитав у Вашому часописі “Українське життя” статтю: “Дві події ‘великі’ і одна ‘ніяка’”. Стаття написана в об’єктивному і правдивому світлі. Ніхто інший, тільки ми самі собі кидаємо колоди під ноги. Кричимо де є наша молодь? Дати молоді ентузіазму до українства може тільки школа. Там вона осягне те, що наука докаже.

Д-р Лютер Кінг закликав своїх негрів не камінням боротись, але брати книжку і в школу їти. **Апапа Римський посвятив “образ Марії” і дав українцям, щоб між собою билися. А для жидів в Ізраїлю дав 200 тис.дол. золотом на**

університет, щоб жиди училися.

Тепер можна зробити висновок: ми, українці, видали (новоприбулі) около **30млн.дол.** на церкви в Америці і Канаді. Слова Шевченка: “Та ви тільки научились храми будувати і Візантію восхваляти і більш нічого”. В самому Кїві було 400 церков. А скільки університетів в Україні? Як “кіт наплакав. ... Кожний українець знає про Авраама, Якова і всіх святих, але своєї історії України не знає, не знає про тих українців, які голови положили за свій народ, за свою Русь-Україну.

Остаюся з пошаною до Вас,

В. Лаврів,
Парма, Огайо
1-го лютого 1977 року

Б. Борис	50
Р. Бучковський	20
р-м Л.Драпіко	50
р-т С.Гуляк	50
Н. Квашинська	25
М. та І. Король	30
В. Липкун	10
Л.Лозова	20
Т. Лозовий	50

**Пожертви складені до
35-ліття
ОСІДУ РУНВіри
(7508 р.Д.)**

**Бажаємо доброго здоров'я
всім жертводавцям!**

М. Навашко	20
Л. Пастушок	25
М.Рубан	20
М. Сахно	50
р-т Б.Свириденко	50
В. Свириденко	50
М.Скорина	20
М.Черепаха	20
Л.Фенько	100

Видання РУНВіри:

1. Мага Віра
2. Святе Вчення
3. Бог і Релігія
4. Переоцінка Духовної Вартости
5. Священна Книга Обрядів
6. Навчання, Пісня, Молитви
7. Who Is Spriritual Teacher Lev Sylenko
8. Мага Врата
9. Листи Ора - переклад Довгича

Контакти РУНВіри:

Рунтато Святослав Гулак
(голова Ради Довірених ст. "Оріяна")
тел: (908) 647-1215
Р.к.Вох 60
Gillette, NJ 07933 USA

Рунтато Боголюб Свириденко
(голова ОСІДУ в США)
тел: (203) 929-6040
Р.к.Вох 2064
Huntington, CT 06484 USA

Рунтато Богдан Островський
(голова ОСІД в УКРАЇНІ)
тел: (044) 229-2415
Київ УКРАЇНА

Духовник Володар Гайдайчук
(голова громади "ім. Лесі Українки")
тел: (416) 622-4809
Etobicoke, knt M9C248
CANADA

Рунтато Тарас Осадчук
тел: 011 612 (49) 408-592
66 Rodgers St.
Carrington, NSW2294 AUSTRALIA

Головний редактор:

Горислав Рубан

Редакційне товариство:

Л. Драпіко Б. Островський
С. Гулак Б. Свириденко
Л. Фенько В. Богун
Л. Лозова

Звертайтеся до редакції на адресу:

"Самобутня Україна-Русь"
Р.к.Вох 60
Gillette, NJ 07933 USA

Тел/Факс: **(908) 647-1215**
eMail: **marko@dppl.com**
www.runvira.org

Думки авторів статей можуть
не збігатися з точкою зору редакції
або ОСІДУ РУНВіри.

Редакція застерігає право
скорочувати матеріали без згоди
авторів.